

Martín's bedste legetøj

J. Ryan Jensen

Kirkens Tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

»Giv så som Herren gi'r, vi må alle hjælpe til«
(Børnenes sangbog, s. 116).

Martín blev ked af det, da hans forældre fortalte, at de skulle flytte til en anden by i Colombia. Han havde ikke lyst til at forlade sine venner, sit hjem og det sted, han var vokset op. I stedet for den kølige bjergluft skulle Martin nu bo tæt på havet, hvor luften var varm og fugtig hele året. Han skulle bytte varm suppe ud med kolde drikke, og frakken med shorts. Og dertil var der en ny skole, en ny menighed og en ny primaryklasse. Det var ret skræmmende.

En dag spurgte mor og far Martín, hvad han følte om at skulle flytte.

»Jeg synes ikke om det,« sagde Martín. »Jeg har ikke lyst til, at alt bliver anderledes.«

»Jeg ved godt, at det kan være svært at flytte,« sagde far. »Mange ting bliver anderledes, men ikke *alting*. Du har stadig os!«

»Det er sandt,« sagde Martín.

»Og du vil stadig have dine ting,« sagde mor.

Martín tænkte over det et øjeblik. Han ville stadig have sit tøj, sine sko og andre ting, som var velkendt i det gamle hus – især hans legetøj. Martín var glad for, at han kunne tage sit yndlingslegetøj med. Han pakkede det ekstra forsigtigt ned, da de skulle flytte.

Efter et stykke tid begyndte Martín at blive vant til sit nye hjem og den nye by. Han var glad for, at det ikke havde været så skræmmende af flytte, som han havde troet.

En søndag, da hans familie tog i kirke, lagde Martín mærke til en masse mennesker, han ikke havde set før. Primary var fuld af nye børn. Han undrede sig over, hvor de kom fra. Han hørte folk, han kendte, tale om at donere mad, tøj og sko. Efter kirke spurgte Martín mor om alle de nye mennesker.

»De måtte forlade deres land,« sagde mor. »Mange af dem har efterladt alting, så nu har de ingenting.«

»Er det derfor, at alle vil hjælpe dem?« spurgte Martín.

»Ja, det er rigtigt. Jesus lærte os, vi bør hjælpe folk i nød. Vi kan følge hans eksempel og dele det, vi har.«

Martín tænkte, at det ville være en god ting at gøre.

Så sagde mor: »Mange af børnene i Primary har kun, hvad der kan være i en rygsæk. De har efterladt deres legetøj. Tror du, at du har noget legetøj, du kan give?«

»Nej! Det er mit legetøj!« sagde Martín.

Han vendte om på hælen og løb ind på sit værelse.

Martín så sig omkring på sit værelse med tårer i øjnene. Han havde ikke lyst til at give sit legetøj væk. Han havde taget det hele med fra deres gamle hus!

Han gik hen til sin legetøjskasse og kiggede ned i den. Han så sin lastbil, sin yoyo, sin *trompo* (snurretop),

sine bedste marmorkugler og en masse andet af sit bedste legetøj. Han var glad for det hele. Han kunne ikke give noget af det væk!

Så tænkte Martín: »Hvad nu, hvis jeg var nødt til at forlade mit hjem og mit bedste legetøj?«

Nogle minutter senere kom han ud til mor med favnen fuld af legetøj – og ikke bare noget gammelt – nej, det han altid legede med.

Mor så overrasket ud. »Du behøver ikke at give dit bedste legetøj væk.«

Martín satte legesagerne på gulvet. »De andre børn havde også noget, de bedst kunne lide,« sagde han. »Jeg vil gerne give dem mit, så de kan blive lidt gladere.«

Mor gav Martín et kram. »Jeg er så stolt af dig.«

Martín blev helt varm indeni. Han vidste at det at give til andre var, hvad Jesus ville have gjort, og det gjorde ham glad. ●

ENKLE HANDLINGER

»Må vi vise vores kærlighed og påskønnelse for Frelserens sonoffer gennem vores enkle, medfølende tjenestegerninger mod vores brødre og søstre derhjemme, i kirken og i vores samfund.«

Se præsident M. Russell Ballard, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »Find glæde gennem kærlig tjeneste«, *Liahona*, maj 2011, s. 49.